

ท่าน ท่านบอกมา
จิตใจของท่านจ้าน
จิตใจของเขา
มันทำไม?!

หรือว่า

หรือว่า...

เจ้าลี้มรอยแล้วว้ย
บนตัวเขาไปแล้วหรือ?

ไม่เห็นตาประทับ
บนอกเขาหรืออย่างไร?

รอยแล้วว้ย?!

ข้าไม่รู้อะไร
หรือว่ามันเกี่ยวข้องกับข้า
อย่างนั้นหรือ!?

แล้วถ้า
ไม่เกี่ยวกับเจ้า

เขาจะทำมันลงไป
โดยไร้ที่มาที่ไปจริงๆ!

ข้า...ข้า...

เจ้า... ความจำเสื่อม
ใช้หรือไม่?

ความทรงจำ
ของข้า?

ข้าจำไม่ได้
ว่าข้าความจำเสื่อม
ไปตั้งแต่ตอนไหน

.....

ไม่สิ!

จริงๆ แล้ว
มีความทรงจำช่วงหนึ่ง
ที่จำได้ไม่ชัดเจน

ตอนปู่เหี้ยน
นองเลือด!

เจ้าจำได้หรือยัง?

จริงนั้นที่ปู่เย่เทียน?

ข้า ข้านี้กว่า
ข้าเดินไปเดินมาเพราะ

จะเลื้อยเข้ามาโดยตลอด
หรือว่า...

คุณชายเว่ย!
คือนั่นที่ปู่เย่เทียน
เจ้าสู้กับคนไปกี่คน
รู้หรือไม่?

สามพันคน!

ถึงแม้ว่าเจ้าจะ

ไม่มีอิทธิฤทธิ์อะไร
แต่ที่ล่าถอยในสถานการณ์นั้น
เป็นไปได้อย่างไร?

คืนนั้น
เจ้าบุชาตราพยัคฆ์เทพ
หลังจากที่มาผู้คนไปจนพอใจ
นั้นเป็นจุดจบของการต่อสู้

สภาพของวังจีเอง
ก็ไม่ได้ดีไปกว่าเจ้าเท่าไร
ข้าเองยังเกือบยับยั้งตัวไม่ไหว

ได้แต่มองวังจี้
พาเจ้าขึ้นกระบี่ไป

หลังจากนั้น
พวกเราก็หาพวกเจ้า
กันสองวันเต็มๆ ก่อนที่
จะไปเจอร่องรอยของ
พวกเจ้าที่อิ๋หลิง

ตอนที่พวกเราไปถึง
เห็นเจ้านั่งบนหินก้อนหนึ่ง
อย่างเหม่อลอยในถ้ำ

จงจับมือเอาไว้
เพื่อถ่ายถอดพลังวิญญาณ
พบกับเจ้าด้วยเสียงที่กดต่ำ
อยู่ตลอด

แต่ตั้งแต่ต้นจนจบ
เจ้าพูดกับเขาด้วยคำคำเดียว
ซ้ำไปซ้ำมา

ไล่หัวไป

ท่านอา
บอกให้เขาอธิบาย
แต่เขากลับบอกว่าไม่มีอะไร
ต้องอธิบาย

.....

ตั้งแต่เล็กจนโต
เขาไม่เคยขัดคำสั่ง
ของท่านอา กับ ข้าเลย
สักครั้ง แต่เพื่อเจ้า

วังจีไม่ได้แค่ขัดคำสั่ง
เขายังสู้กับศิษย์ตระกูลหลาน
ที่ติดตามมาด้วยอีก...

หลังจากที่พาเจ้า
กลับไปยังล่วนจิ้งกั๋งจนได้
เขาถึงได้กลับมารับโทษ
อย่างหมดสภาพ

สามสิบสามแล่วนัย
ภายในครั้งเดียว
หนึ่งแล้ต่อหนึ่งคน

เจ้าน่าจะรู้ดี
ว่ามันเจ็บปวดเพียงไหน
หากโดนพัดลงบนร่างกาย
ต้องนอนพักนานเท่าไร

แต่ถึงอย่างนั้น

พอเขารู้ว่าเจ้าตายไปแล้ว

เขาก็ยัง

ดากสังขารในสภาพนั้น
ไปล่วนจิ้งกัเพื่อดูด้วยตา
ของเขาเอง...

เมื่อยังเด็ก
วังจีเป็นศิษย์ตัวอย่าง
พอโตขึ้นเขาก็เป็นเซียน
ที่มีชื่อเสียง โดดเด่น
เป็นสง่า

ความต่างพริ้วเดียว
ในชีวิตของเขาก็คือเจ้า
แต่เจ้ากลับ... เจ้ากลับ
บอกว่าเจ้าไม่รู้

คุณชายเว่ย หลังจาก
ที่เจ้ากลับคืนร่างแล้ว
เจ้าใช้รอยแปดพันเก้าวิธีใด
สสารภาพและก่อกวน
เขากัน

ในทุกคืน...
ทุกๆ คืนเจ้าต้อง...

แล้วเจ้ายังมาบอกว่า
เจ้าไม่รู้เรื่องอีก?

เป็นเพราะ
ข้าไม่รู้ตัวเอง ถึงได้กล้าทำ
เรื่องเหล่านั้น!

ถ้าหลานจ้านไม่รู้

ข้าเองก็คงจำเรื่องราว
หลังจากเหตุการณ์
นองเลือดที่บูเย่เทียน
ไม่ได้

ถ้าเขาคิดว่า
ข้ารู้ความในใจของเขา
มาโดยตลอด

เช่นนั้น
หลังจากที่ข้ากลับมา
สิ่งที่ข้าทำลงไปทั้งหมด
คือเรื่องอะไรกัน?

เมื่อครูที่อยู่ ๆ
เขาก็ผลักข้าออก
เป็นเพราะว่า...

คิดว่าข้า
ทำไปเพราะอารมณ์
ชั่ววูบ

คุณชายเว่ย
ไม่ต้องรีบร้อนขนาดนี้
หรอก

หานกวงจวินของเจ้า
มาแล้วล่ะ

